

[Stinus.]

sadarmøder holdt i hvert fald et EF-ekspertmøde, hvori fra de andre EF-lande deltog eksperter, som var tilkaldt fra hjemlandene. I sådanne møder har Danmark nok svært ved at klare sig, vi kan af gode grunde ikke have en særlig Mellemøstenafdeling i udenrigsministeriet, men også på talrige andre områder synes det, som om sagerne var afgjort på forhånd af eksperter i Bruxelles. Så er det, at man må stille spørgsmålet: hvem er det egentlig, som bestemmer den politik, der skal føres? Vi anser det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene for at være en naturlig konsekvens af vort medlemskab og kan i øvrigt ud fra vor indstilling til internationalt samarbejde i det hele taget se meget positivt i dette samarbejde 9 europæiske lande imellem, men for os er det aldeles afgørende, at linjerne for den udenrigspolitik, Danmark skal kunne gå ind for, fremdeles udstikkes i folketinget.

Ninn-Hansen (KF):

Vi har i Danmark et ganske veludviklet parlamentarisk kontrolsystem, når det gælder udenrigspolitikken. Det gælder for den generelle udenrigspolitik, hvor den nuværende forfatning fastlægger det udenrigspolitiske nævns kompetence, og det gælder markedsspørgsmålet, hvor det jo viste sig, at den ængstelse, der var for, at folketinget gled ud af bedømmelsen af markedspolitikken var ganske ubegrundet. Markedspolitikken behandles i markedsudvalget både med en række detaljerede spørgsmål og også vedrørende hovedlinjerne, og jeg gør opmærksom på, at oprettelsen af markedsudvalget ikke ændrede noget som helst i det udenrigspolitiske nævns kompetence. De spørgsmål, der vedrører Europapolitikken, skal fortsat frem i dette.

Jeg tror egentlig, at når man sammenligner med andre lande, kan man ikke finde nogen, der har en bedre mulighed for, at parlamentet kan kontrollere, hvad det er, der sker udenrigspolitisk. Den nuværende udenrigsminister har, og den tidligere udenrigsminister havde da også den indstilling, at folketinget skal orienteres fuldt ud, og det venter jeg selvfølgelig bliver opretholdt.

Men der er en fare ved dette system. Faren består i, at udenrigspolitik her i folke-

tinget bliver de lukkede rums politik. Det kan det jo i særlig grad blive, da kravene til hemmeligholdelse må være til stede i det udenrigspolitiske nævn. Jeg tror ikke, det er nogen fordel hverken for folketinget eller for den udenrigspolitiske debat her i landet, at det i så høj grad er i de lukkede rum, det foregår. Det kunne jo give det indtryk, som bør være forkert, at udenrigspolitik er noget, som især de beskæftiger sig med, der med særlig adræthed bevæger sig på de bonede gulve, og det er jo ikke meningen med det. Jeg tror heller ikke, at det bør være sådan, at debatten om udenrigspolitik foregår en række steder, men ikke i særlig høj grad i det folkevalgte ting. Det sker jo denne gang som ved andre lejligheder, at man samler alt muligt op, har en global debat, alt skal samles sammen i én redegørelse, som jeg synes var udmærket fra udenrigsministerens side, men som jo ikke kan give grundlag for en debat, hvor man kan få de konkrete ting frem. Det forekommer mig, at dette system er alt for stift, at vi trænger til mere bevægelighed, når det drejer sig om udenrigspolitisk debat, at man også her tænker på det gamle krav, der blev stillet om tidens, stedets og handlingens enhed. Hvis man ved årlige eller halvårige mammutdebatter samler det hele op, så risikerer man alt for let, at man har forladt den sag, som folketinget kunne have haft mulighed for at få indflydelse på, hvis man havde haft debatten i tinget. Jeg kan nævne to begivenheder. Først hele Cypersituationen, hvor to NATO-nationer omtrent var i krig med hinanden. Ville det ikke have været en lejlighed, hvor det var naturligt for dette ting at drøfte: skal NATO og NATOs ministerråd forholde sig passiv i en sådan situation? Jeg har i hvert fald savnet fra NATOs side en noget større interesse for at reparere det, som skete ved den lejlighed.

Lad mig på samme måde tage et emne op, som flere ordførere har været inde på, og som udenrigsministeren også ganske naturligt var inde på. Det er hele spørgsmålet om angrebene på Israel igennem FN-resolutionen, en resolution, hvis hensigt kun kunne være at forberede udslettelsen af staten Israel. Heroverfor ønsker mange her i landet at reagere og reagere skarpt. Er det ikke også en situation, hvor man skal have de-